

Ο ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ ΠΑΥΛΟΣ

Μικρόν πρό τοῦ μεσονυκτίου τῆς 1ης πρὸς τὴν 2αν Ὀκτωβρίου 2011 ἀπεβίωσεν ἐν τῇ κλινικῇ, ὅπου ἀπὸ τινος χρόνου ἐνοσηλεύετο, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυρηναίας Παῦλος. Τό λείψανον αὐτοῦ, μετὰ τὸν νενομισμένον εὐπρεπισμόν του, μετεφέρθη εἰς τὸν ἱερόν ναόν τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέα στό Πλατύ Ἀγλαντζιάς, ὅπου ἱερεῖς καί διάκονοι ἀνεγίγνωσκον ἐκ περιτροπῆς τάς δεούσας εὐχάς.

Ἡ κηδεία ἐτελέσθη τὴν δευτέραν ἀπογευματινὴν ὥραν τῆς 3ης Ὀκτωβρίου. Ταύτης προέστη ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑφ' ἀπάσης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας καί Πολιτισμοῦ, ἐκπροσωπῶν τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας καί τὴν Κυβέρνησιν τῆς Κύπρου, αἱ λοιπαὶ πολιτικαὶ καί αἱ στρατιωτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς Νήσου, πολλοὶ ὁφφικιάλοι κληρικοί, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, οἱ Δήμαρχοι Κυρηναίας, Λαπήθου καί Καραβά, ἐκπρόσωποι Σωματείων καί Ὁργανώσεων ἐκ τῆς πόλεως καί ἐπαρχίας Κυρηναίας, ἄλλοι ἐπίσημοι καί πλῆθος κόσμου ἐξ ὅλης τῆς νήσου.

Ἐπικηδεῖους λόγους ἐξεφώνησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πάφου κ. Γεώργιος καί ὁ Γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως Κυρηναίας κ. Χριστ. Παχουλίδης.

Ὁ ἐπικήδειος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Βουβές παραμένουν καί σήμερα, Μακαριώτατε, ἅγιοι Ἀδελφοί, πενθηφόρε λαέ, οἱ καμπάνες τῆς Μητροπολιτικῆς περιφέρειας Κυρηνείας, παρόλο πού θᾶ ἔθελαν νά διαμηνύσουν, μέ τό πένθιμο κτύπημά τους, τή θλιβερή εἵδηση παντοῦ. Νά διαλαλήσουν τό θλιβερό ἄγγελμα τοῦ προώρου θανάτου, στήν προσφυγιά, τοῦ πνευματικοῦ πατρός καί ποιμενάρχου τῆς κατεχόμενης πόλης καί ἐπαρχίας.

Κι εἶναι, ὄντως, καταθλιπτική ἡ εἵδηση πού ἀπό χθές διεχύθη σ' ὁλόκληρη τήν Κύπρο, ἀλλά καί τόν εὐρύτερο Ἑλληνισμό. Ὁχι τόσο γιατί ὁ ἀδελφός ἡμῶν Μητροπολίτης Κυρηνείας μετέστη ἐκ τῆς προσκαίρου ζωῆς, σέ ἡλικία πού θά μπορούσε πολλά ἀκόμη νά προσφέρει στήν Ἐκκλησία καί στήν Πατρίδα. Στήν περίπτωση αὐτή θά ἴσχυε τό παλαιοδιαθηκικό: «Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς». Ὁ θρῆνος καί ἡ θλίψη ὅλων ὀφείλονται στό ὅτι ὁ μακαριστός ἐκοιμήθη μακράν τῆς ἑδρας τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας του. Ἡ ὁδύνη ὀφείλεται στό ὅτι σάν τόν Μωυσῆ δέν ἀξιώθηκε νά δεῖ καί νά λειτουργήσῃ στά ἅγια χώματα τῆς πατρίδας, τῆς κατεχόμενης ἐπαρχίας του, ἀλλά, ὅπως κι ἐκεῖνος, ἔτσι κι αὐτός μακρόθεν τά ἀντίκρυσε. Ὁ κοπετός δέν εἶναι μόνον γιά τόν Κυρηνείας πού πορεύεται τήν μακαρίαν ὁδόν, «ἵνα ἀναπαύσῃται ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ», ἀλλά καί γιά τήν Κυρήνεια, τήν πολυφίλητη πόλη τοῦ ἁγίου Θεοδότου, πού γιά 37 ὁλόκληρα χρόνια στενάζει κάτω ἀπό τήν μπότα τοῦ πιό βάρβαρου κατακτητῆ καί μέ τήν ὁποία ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης ταυτίστηκε καθόλη τή διάρκεια τῆς ἀρχιερατείας του.

Ὁ νοῦς μας τρέχει σήμερα στόν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ καί στήν ἔνδοξη καθέδρα φημισμένων Ἱεραρχῶν, τῶν μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπων Κυρίλλου τοῦ Γ' καί Μακαρίου τοῦ Β', προχωρᾷ στόν Καραβᾶ καί στήν Ἀχειροποίητο, στή Λάπηθο καί στόν ἅγιο Εὐλάλιο, στό δαφνοστεφανωμένο Δίκωμο τοῦ Μάτση, στίς ἄλλες κωμοπόλεις καί στά χωριά μας πού αἰσθάνονται καί βιώνουν μαζί μέ τήν κατοχή καί τόν ἀπορφανισμό. Ἡ θύμισή μας σκαρφαλώνει

στόν Πενταδάκτυλο, εκεί όπου βρίσκονται, ακόμα, ἄταφοι οἱ ἥρωικοί νεκροί μας, πού προδομένοι προασπίστηκαν τήν τιμή καί τήν ἀξιοπρέπειά μας, ἔναντι πολυπληθέστερου καί ὑπερόπλου ἐχθροῦ. Ἀκοῦμε εὐκρινῶς ἀπό παντοῦ τό μοιρολόϊ τῆς γῆς μας, τόν θρήνο τῶν προγόνων μας καί γιγαντώνουμε τό φρόνημα γιά ἀγῶνα μέχρι τήν ἀπελευθέρωση, ἐνδυναμώνουμε τήν πίστη γιά ἐπιστροφή.

Γεννημένος στή Λάρνακα τό 1945 ὁ μακαριστός Ἱεράρχης εὐτύχησε νά ἔχει μητέρα πρότυπον ἀρετῆς, ἡ ὁποία ὄχι μόνον τόν ἐπαιδαγώγησε «ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου», ἀλλά καί ἔκαμε τό πᾶν, ἐκδαπανωμένη καθημερινῶς, ὥστε ὁ μικρότερός της γιός, ὁ Παναγιώτης, νά μή αἰσθάνεται βαριά τήν ἐκ πατρός ἀπορφάνιση.

Μετά τήν ἀποφοίτησή του ἀπό τήν Ἀγγλική Σχολή Λευκωσίας, φοίτησε γιά ἕνα ἔτος στό Παγκύπριο Γυμνάσιο καί, παίρνοντας ἔτσι ἀπολυτήριο Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου, σπούδασε Θεολογία στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. «Ὡς ἔλαφος διψῶσα ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων» μετέβη στήν Ὁξφόρδη, ὅπου συνέχισε τίς σπουδές του, μέ ὑποτροφία τοῦ ΙΚΥ, καί τό 1985 ἀναγορεύτηκε διδάκτωρ τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου. Ἐν τῷ μεταξύ ἀφοῦ «ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ διαμεῖναι εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου», εἰσῆλθε στίς τάξεις τοῦ Κλήρου, μετονομασθεῖς εἰς Παῦλον καί χειροτονηθεῖς διάκονος τό 1980 καί πρεσβύτερος - ἀρχιμανδρίτης τό 1981. Ταυτόχρονα μαζί μέ τά ἱερατικά του καθήκοντα ἐργάστηκε καί ὡς καθηγητής στήν Ἀγγλική Σχολή Λευκωσίας. Τό 1988 ἔγινεν ἡγούμενος Μαχαιρᾶ, τό δέ 1994 ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Κυρηναίας.

Μέ τή χειροτονία του σέ Μητροπολίτη Κυρηναίας συνειδητοποίησε πλήρως τά καθήκοντα καί τίς ὑποχρεώσεις του. Ἦταν Μητροπολίτης μιᾶς ἐξ ὀλοκλήρου κατεχόμενης ἐπαρχίας, ἑλληνικῆς ἀπό τήν αὐγή τῆς Ἱστορίας της κι ἔπρεπε νά εἶναι ὁ διαπρύσιος κήρυκας καί ὑπερασπιστής τῶν δικαιωμάτων τοῦ ποιμνίου του, νά ἐμψυχώνει συνεχῶς, σέ κάθε προσφερόμενη περίπτω-

ση τό λαό του· νά ἀνθίσταται στίς προσπάθειες ἀποπροσανατολισμοῦ τοῦ λαοῦ πού ἐπιχειροῦσαν δικοί μας καί ξένοι· νά κηρύττει ἐγρήγορηση καί ἀντίσταση στά κάθε λογῆς ἀντεθνικά σχέδια, πού πρότειναν συχνά - πυκνά οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς καί πού παρέδιδαν ἀμέσως τήν Κερύνεια στούς Τούρκους καί ὑποθήκευαν γιά ἐκτουρκισμό, στό ὄρατό καί ὄχι στό ἀπώτερο μέλλον, ὀλόκληρη τήν Κύπρο· νά ἀναλύει καί νά ἐπεξηγεῖ πώς πίσω ἀπό εὔηχα ὀνόματα πού συνιστοῦσαν τό παραπλανητικό περιτύλιγμα μιᾶς προσφερόμενης ἢ ἐπιδιωκόμενης λύσης κρυβόταν ἡ παγίδα τῆς καταστροφῆς. Καί φάνηκε, πράγματι, στόν τομέα αὐτό, δυναμικός στή θέληση καί πληθωρικός στή δράση. Ὁ καθαρός ἐθνικός του λόγος ἐνόχλησε, κατά καιρούς πολλούς, καί στό ἐσωτερικό καί στό ἐξωτερικό, ἱκανοποίησε, ὅμως, τό αἶσθημα τοῦ λαοῦ. Πολλοί τόν εἶπαν ἀπορριπτικόν, ἕνα ἀπό τά σκληρά καρύδια στήν Ἱεραρχία, μά ὁ ἴδιος εἶχε ξεκάθαρα μέσα του τά ὅρια τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρέπειας καί τῆς ἐθνικῆς, γρηγορούσας, συνείδησης.

Γαλουχημένος ἀπό τῆς παιδικῆς του ἡλικίας μέ τά ὀρθόδοξα νάματα παρουσιάστηκε παραδοσιακός, μή ἀφιστάμενος τῆς πατρῴας εὐσέβειας. Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς γιά θεολογικά ζητήματα, ἀγρυπνοῦσε πάντα γιά τήν πορεία τῶν Θεολογικῶν διαλόγων. Ἐχοντας τακτική ἐβδομαδιαία ἐκπομπή στό ραδιόφωνο, καθοδηγοῦσε ὀρθά τόν λαό. Διακονώντας σέ μόνιμη βάση τό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως ὁδήγησε πολλούς στήν ἀλλαγὴ πλεύσης καί στή σωτηρία. Λειτουργώντας κάθε Κυριακή, ἀνελλιπῶς, ἀλλά καί κάθε μεγάλη γιορτή, ἀγίαζε καί τόν ἑαυτό του καί τόν λαό τοῦ Θεοῦ. Γινόταν πάντα «τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ».

Στή συμπεριφορὰ του ἦταν ἀπλοῦς, εὐθύς καί εἰλικρινής. Στήν προσωπική του ζωὴ λιτός, ἀσκητικός, ἀπέριτος καί πάντα ἀνυπόκριτος. Ἄν ἔδινε ἐξετάσεις στή διπλωματία, εἶναι πέραν ἀπό σίγουρο, ὅτι δέν θά ἔπαιρνε προαγώγιμο βαθμό.

Ἕνας, λοιπόν, φωτεινός λύχνος μετεκινήθη ἀπό τόν παρόντα

κόσμο στήν αιωνιότητα, ζώντας από χτές στή σφαίρα τῆς 8ης ἡμέρας. Εἴμαστε σίγουροι πώς θά ἐπεσκέφθῃ ἤδη, μέ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ, τόν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ καί τίς ἄλλες κατεχόμενες ἐκκλησίες του. Ἦταν ἀνέκαθεν ὁ πόθος καί ἡ ἐλπίδα του νά ἐπισκεφθεῖ καί νά λειτουργήσῃ ὅλες τίς κατεχόμενες ἐκκλησίες τῆς ἐπαρχίας του. Ἐθετε, ὅμως, πάντα ὡς προϋπόθεση τήν ἐθνική ἀξιοπρέπεια. Δέν μποροῦσε, τοῦ ἦταν ἀδιανόητο, νά προσκυνήσει τήν κατοχή γιά νά ἐξασκήσῃ τό στοιχειῶδες καί ἀναφαίρετο δικαίωμά του, νά λειτουργήσῃ στούς ναούς τῆς δικαιοδοσίας του.

Ὅσοι τόν ζήσαμε ἀπό κοντά, ὅσοι ξέραμε τά βιώματα, τίς ἐπιδιώξεις καί τούς προσανατολισμούς του, ἐμεῖς ὅλοι, οἱ περιλειπόμενοι, ὁ Μακαριώτατος, τά Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ κλῆρος καί ὁ λαός τῆς Μητροπόλεως Κυρηναίας, ἀλλά καί ὁλόκληρος ὁ Κυπριακός Ἑλληνισμός, τήν ὥρα αὐτή πού τόν προπέμπουμε στήν ἄληκτη ζωή, βέβαιοι ὅτι «ἀπόκειται αὐτῷ ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος», ἀναφωνοῦμε μαζί μέ τόν Μέγα Βασίλειον: «Οὐκ ἀπεστερήθημεν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλ' ἀπεδώκαμεν τοῦτον τῷ Κυρίῳ. Οὐδέ ἠφανίσθη αὐτοῦ ἡ ζωή, ἀλλ' ἐπὶ τό βέλτιον διημερίφθῃ. Οὐχ ἡ γῆ κατακρύψει τόν ἀγαπητόν ἡμῶν, ἀλλ' οὐρανός ὑποδέξεται». Κι ὅπως διδάσκει ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, τήν ἡμέρα ἐκείνη, πού θά ἀκουστεῖ ἡ σάλπιγγα τοῦ Ἀρχαγγέλου, «ὀψόμεθα αὐτόν μηκέτι ἐκδημοῦντα, μηκέτι φερόμενον ὑπό τεσσάρων, μηκέτι πενθοῦμενον, ... ἀλλά λαμπρόν, ἔνδοξον, ὑψηλόν...».

Τήν ὥρα αὐτή τῆς θλίψης γιά τόν προσωρινό χωρισμό, δίνουμε τήν ὑπόσχεση στόν ἀδελφόν ἡμῶν, ὁ ὁποῖος «προέδραμε τάχιον ἡμῶν καί εἰσῆλθε πρῶτος εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ», ὅτι θά βαδίσουμε στά ἴχνη του. Πιστοί στή μνήμη του θά συνεχίσουμε τόν ἀγῶνα μέχρι τήν ἀπελευθέρωση καί τήν ἐπιστροφή. Κι ὑποσχόμαστε, ὅτι «ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ἣ ἐπισκέπεται ὁ Θεός ἡμᾶς, συνανοίσωμεν τά ὁστᾶ αὐτοῦ ἐντεῦθεν μεθ' ἡμῶν» εἰς τήν γῆν τῆς Κερύνειας. Μέχρι τότε σέ προπέμπουμε, ἀξιομακάριστε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ, μέ τόν θεσπέσιο ὕμνο τῆς Ἐκκλησίας: «Χριστός σε ἀναπαύσοι ἐν χώρᾳ ζώντων καί πύλας παραδείσου

ἀνοίξοι σοι καί βασιλείας δείξοι πολίτην καί ἄφεσίν σοι δώη ὧν ἤμαρτες ἐν βίῳ, φιλόχριστε».

Ὁ ἐπικήδειος λόγος τοῦ κ. Παχουλίδη ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Μέ βαρυπενθοῦσα ψυχή, ἡ Ἱεραρχία τῆς κατά Κύπρον Ἐκκλησίας, ἡ Ἱερά Μητρόπολη Κυρηνείας, οἱ Δῆμοι Κερύνειας, Λαπήθου καί Καραβᾶ καί ὅλο τό ἐκτοπισμένο χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Μητροπολιτικῆς περιφέρειας Κυρηνείας, τά πνευματικά του παιδιά καί πλήθος λαοῦ, ἐκτιμητῶν τοῦ ἔργου του, ἀποχαιρετοῦν σήμερα, ἀπό τόν πάνσεπτο τοῦτο Ναό τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, στό Πλατύ Ἀγλαντζιᾶς, τόν προσωρινό Μητροπολιτικό Ναό τῆς Κερύνειας, τό σεπτό καί μαρτυρικό τῆς Κυρηνείας Ποιμενάρχη ἀοίδιμο Μητροπολίτη Παῦλο, τό μόνο Μητροπολίτη Κυρηνείας πού δέν ἐνθρονίστηκε ὡς Μητροπολίτης τῆς Θεοσώστου ἐπαρχίας του στό Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ τῆς Κερύνειας, ἀλλά στό φιλόξενο ναό τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, στήν Παλουριώτισσα. Τό μόνο Μητροπολίτη Κυρηνείας, πού δέν ἀξιώθηκε ποτέ νά λειτουργήσει σέ ἓνα ἀπό τά 170 Ὁρθόδοξα χριστιανικά μνημεῖα τῆς τουρκοκατεχόμενης Μητροπολιτικῆς του ἐπαρχίας, ἀλλά τήν ὑπεραγάπησε, γιατί τοῦ τήν ἐμπιστεύτηκε ὁ Ἀρχιποίμενας Χριστός. Τήν ἔκλεισε στά κατάβαθα τῆς ψυχῆς του καί κατά τό προφητικό λόγιον: «Οὐκ ἔδωκεν ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς του καί τοῖς βλεφάροις του νυσταγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις του», ἀγωνιζόμενος γιά τήν ἐλευθερία καί δικαίωσή της καί ἐπιστροφή τοῦ ἐκτοπισμένου ποιμνίου του στά σπίτια καί τή γῆ του, στά ἱερά καί ὁσιά του, ἀγωνιζόμενος μέ τή θερμή πρός Θεό προσευχή, μέ τά μεστά πνευματικῶν καί ἐθνικῶν νοημάτων κηρύγματά του, μέ τίς νοθεσίες καί τή διαφώτιση πρός τό ποιμνιό του καί πρός τά διεθνή κέντρα λήψεως ἀποφάσεων μέχρι τῆς προσφάτου ἐπιδείνωσης τῆς υἱείας του (28-7-2011).

Ἀγωνιζόταν παντοιοτρόπως γιά τήν πνευματική ἀνύψωση τοῦ ποιμνίου του καί γιά τή δικαίωση καί ἐθνική ἀπολύτρωση τῆς Μητροπολιτικῆς του ἐπαρχίας καί τῆς λοιπῆς κατεχόμενης Κύ-

πρου. Εἶχε ἀκράδαντη τὴν πίστη, ὅτι, ἂν στραφοῦμε μέ εἰλικρινῇ μετάνοια πρὸς τὸν Παντοδύναμο καὶ Δικαιοκρίτη Θεό καὶ τὸν παρακαλέσουμε, πιστεύοντες σ' αὐτό πού ζητοῦμε, δηλαδή τὴν ἐλευθερία καὶ δικαίωση τῆς πατρίδας μας καὶ ἐπιστροφή στὰ κατεχόμενα μέρη μας ὑπὸ συνθηκῆς ἐλευθερίας, εἰρήνης καὶ ἀσφάλειας, ὁ Θεός θά μᾶς εἰσακούσει, γιατί τό ὑποσχέθηκε μέ τό ἀψευδές στόμα του: «Ἐάν μείνητε ἐν ἐμοί, καὶ τά ρήματά μου ἐν ὑμῖν μείνη, ὃ ἐάν θέλητε αἰτήσασθε καὶ γενήσεται ὑμῖν» (Ἰωάν. 15, 7).

Μέ τίς ἀρετές πού τὸν κοσμοῦσαν, τὴ μεγάλη ὑπομονή, τὴν πραότητα, τὴν ἀγνότητα, τὴ χριστομίμητη ταπεινοφροσύνη, τὴν ἀπλότητα, τὴν αὐταπάρνηση, τὴν ἔντιμη πενία, τὴν ἀκτημοσύνη, τὴν προσήλωση πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία καὶ Ὁρθοπραξία καὶ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔγινε ζωντανό παράδειγμα γιά ὅλους μας. Ὑπῆλθε πάντοτε τὰ πιστεύω του γιά θέματα πίστεως καὶ γιά θέματα ἐθνικά, καὶ ὑποστήριζε εὐθαρσῶς τό δίκαιο καὶ τὴν ἀλήθεια, χωρίς νά ὑπολογίζει ποτέ τό προσωπικό κόστος. Ἀντιστάθηκε σθεναρά, καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν, ἐνάντια σέ καταχθόνια σχέδια κατὰ τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ δὴ τοῦ ἐκτοπισμένου ποιμνίου του.

Ἡ ὅλη ζωὴ του ὑπῆρξε ἓνας συνεχῆς ἀγώνας. Ὑπέμενε μέ καρτερία τὰ δεινὰ τῆς ἀρρώστιας του γιά χρόνια, χωρίς νά γνωρίζουμε τό παραμικρό. Δέν ἤθελε νά λυπήσει κανένα καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς θεραπείας του, πού ἦταν τεράστια, τὰ πλήρωνε ὁ ἴδιος γιά νά μή χρεώνει τὴν πτωχή του Μητρόπολη. Στό θάνατο δέν ἐνέδωσε, παρά ἔπειτα ἀπὸ σκληρὴ πάλη. Ἔτοιμος, ὅμως, ὅπως πάντα, ὁ πολὺκλαυστος πνευματικός μας Πατέρας, ἐξαγνισμένος μέ τό Μυστήριό τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολόγησης, τοῦ Ἀγίου Εὐχελαίου καὶ τῆς Θείας Μεταλήψεως, ἔφυγε ἀπὸ τό μάταιο κόσμος, γιά τίς ἀγκάλες τοῦ Θεοῦ.

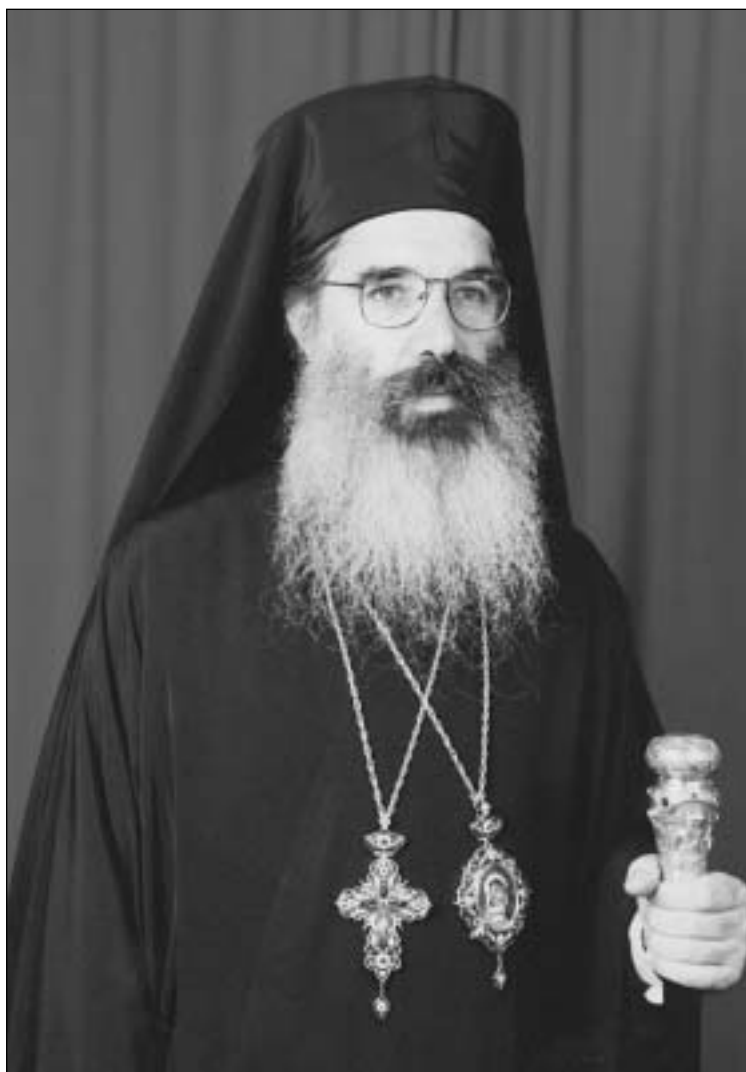
Χαρά, λοιπόν, γιά σένα, μακαριστέ Μητροπολίτα Κυρηναίας, πού ἐπιστρέφεις ἀπὸ τὰ ἐπίγεια, ἀπὸ τὴ φθαρτὴ πολυδάκρυτη, τὴν τεθλιμμένη καὶ ὀδυνηρὴ ὁδοιπορία, ἀπὸ τό κρεβάτι τοῦ πό-

νου, στήν οὐράνια, τήν προσφιλή, τή μακάρια, τήν πανευφρόσυνη, τή φωτόλουστη, τήν ἀθάνατη, τήν αἰώνια, τήν ἀπερίγραπτη πατρίδα, ὅπου ὑπάρχουν ἐκεῖνα, «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν». Στό ταξίδι σου θά σέ συνοδεύουν οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι καί οἱ προσευχές τοῦ ὀρφανεμένου ποιμνίου σου. Θά σέ ὑποδεχθεῖ ὁ χορός τῶν κατὰ Κυρήνειαν εὐκλεῶν Ἱεραρχῶν, ἀπό τοῦ Ἱερομάρτυρος Θεοδότου, μέχρι τοῦ προκατόχου σου, Μητροπολίτου Γρηγορίου. Θά σέ ὑποδεχθοῦν οἱ μακαριστοί σου γονεῖς, Χριστόδουλος καί Ἄννα καί τέλος, ἡ Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν, πού τόσον ἀγαποῦσες καί τιμοῦσες, πού ἀνήμερα τῆς γιορτῆς τῶν Εἰσοδίων της γεννήθηκες καί στό ὄνομά της, (Παναγιώτης), βαπτίστηκες.

Καί τώρα, σύ μέν σεπτέ Ποιμενάρχα καί πνευματικέ μας Πατέρα, ἀναπαύεσαι ἤδη ἐκ τῶν κόπων καί καμάτων σου. «Τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισαι. Τόν δρόμον τετέλεκας, τήν πίστιν τετήρηκας. Ἰδού ἀπόκειται σοι παρά Κυρίου ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος». Ἐμεῖς θά συνεχίσουμε τόν δρόμο σου καί τούς ἀγῶνες σου γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς Κερύνειας τήν ἐλευθερία. Πιστεύουμε ἀκράδαντα, ὅτι δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψεις. Γνωρίζουμε τήν πατρική σου ἀγάπη. Οἱ προσευχές σου ἀπό ἐκεῖ πού βρίσκεσαι, κοντά στόν Πανάγαθο Θεό μας, θά εἶναι πάντοτε ἡ πλέον ἰσχυρή βοήθεια στό δύσκολο ἔργο μας. Θά παρακαλεῖς τόν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας Χριστό νά ἀναδείξει ἀντάξιο διάδοχό σου, συνεχιστή τοῦ ἔργου σου, γιά τό καλό τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἐκτοπισμένου κατὰ Κυρήνειαν λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Αἰωνία σου ἡ μνήμη καί καλή Ἀνάσταση, πολυσέβαστέ μας Δέσποτα».

Ὁ αἰμίμηστος Μητροπολίτης Κυρηναίας Παῦλος ἐγεννήθη εἰς τήν Λάρνακα τήν 21ην Νοεμβρίου 1945. Μετά τήν ἀποφοίτησίν του ἀπό τήν Ἀγγλικήν Σχολήν Λευκωσίας, ἔτυχε καί τοῦ ἀπολυ-

τηρίου τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου. Ὑπηρετήσε τήν στρατιωτικήν του θητείαν εἰς τήν Ἐθνικήν Φρουράν καί ἐφοίτησεν εἰς τήν

Θεολογικήν Σχολήν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὡς ὑπότροφος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τυχὼν τοῦ πτυχίου τῆς Θεολογίας τὸ 1972.

Μετά τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν Κύπρον, ὑπηρέτησεν ὡς λαϊκὸς ἱεροκῆρυξ καὶ κατηχητὴς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὑπηρέτησεν, ἐπίσης, ὡς Καθηγητὴς εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολήν «Ἀπόστολος Βαρνάβας» καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Δημοσίαν Μέσσην Ἐκπαίδευσιν, ἐν ἀποσπάσει, εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Σχολήν Λευκωσίας.

Τὸ 1977, κατόπιν διαγωνισμοῦ, ἔτυχεν ὑποτροφίας ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος Κρατικῶν Ὑποτροφιῶν (I.K.Y.) Ἑλλάδος καὶ μετεξεπαιδεύθη εἰς τὴν Ἱστορίαν καὶ Θεολογίαν τῆς Λατρείας ἐπὶ τριετίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης. Τὸ 1985 ἀνηγορεύθη ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ Πανεπιστημίου Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας (D.Phil.), κατόπιν ὑποβολῆς διατριβῆς μέ θέμα: «The Eucharistic Theology of Nicholas Cabasilas» (Ἡ Εὐχαριστιακὴ Θεολογία τοῦ Νικολάου Καβάσιλα).

Εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἰσῆλθε τὸ 1980, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Χωρεπισκόπου Σαλαμίνας κ. Βαρνάβα. Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου 1981, χειροτονηθεὶς εἰς Πρεσβύτερον καὶ προχειρισθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Α΄, διωρίσθη ὡς προϊστάμενος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα Δασυπόλεως. Τὴν 23ην Ὀκτωβρίου 1988 προεχειρίσθη καὶ ἐνεθρονίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Α΄ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαιρᾶ. Τὴν 4ην Νοεμβρίου 1993 ἀνέλαβε καθήκοντα Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυρηνείας.

Τὴν 5ην Ἀπριλίου 1994 ἐξελέγη διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας κλήρου καὶ λαοῦ Μητροπολίτης Κυρηνείας, χειροτονηθεὶς εἰς Ἐπίσκοπον καὶ ἐνθρονισθεὶς τὴν 10ην Ἀπριλίου 1994 ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Εὐαγγελισμοῦ Παλουριωτίσης.

Ἀντεπροσώπευσε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου εἰς τὴν δίκην τῶν Ψηφιδωτῶν τῆς Κανακαρίας καὶ συμμετέσχεν ὡς μέλος ἀντι-

προσωπειῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς διαφόρους διαχριστιανικούς διαλόγους τόσον εἰς τὴν Κύπρον ὅσον καὶ εἰς τό ἐξωτερικόν.

Ὁ ἐνταφιασμός τοῦ ἱεροῦ σκήνου τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Κυρηνείας Παύλου ἐγένετο ἐν τῷ ἐν Λάρνακι οἰκογενειακῷ τάφῳ Αὐτοῦ.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΕΚΓΥΚΛΙΟΣ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΗΡΕΥΣΑΝΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ

† ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ἐλέω Θεοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος Νέας
Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου, καὶ Τοποτηρητῆς
τοῦ χηρεύοντος Μητροπολιτικοῦ Θρόνου Κυρηνείας,
Παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Κυρηνείας,
κληρικοῖς τε καὶ λαϊκοῖς,
Χάριν καὶ εἰρήνην ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς.

Μικρόν πρό τοῦ μεσονυκτίου τῆς 1ης πρὸς τὴν 2αν Ὀκτωβρίου, κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ λίαν ἡμῖν ἀγαπητός ἀδελφός καὶ συλλειτουργγός Μητροπολίτης Κυρηνείας Παῦλος.

Διὰ τῆς ἀνακλήσεως εἰς τὰς αἰωνίους μονάς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Κυρηνείας Παύλου, εἰς χρεῖαν περιῆλθεν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ὁ Μητροπολιτικός Θρόνος Κυρηνείας. Συνωδὰ δέ τῷ 25ῳ ἄρθρῳ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τὴν Τοποτηρητείαν τοῦ χηρεύσαντος Μητροπολιτικοῦ Θρόνου ἀνελάβομεν ἡμεῖς.

Ἐντελλόμεθα, οὖν, ὅπως, κατὰ τὰ παραδεδομένα καὶ τὴν κρα-

τοῦσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν τάξιν, μνημονεύητε ἐν τε ταῖς θεαῖ-
αις λειτουργίαις καὶ πάσαις ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις καὶ τελεταῖς
τοῦ ὀνόματος ἡμῶν, ἥτοι «τοῦ Πατρὸς καὶ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν
Χρυσοστόμου», μέχρι τῆς, θείας συνάρσει, κανονικῆς πληρώσεως
τοῦ χηρεύοντος Μητροπολιτικοῦ Θρόνου.

Ἐνεργοῦντες δὲ τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρ-
του πρὸς πλήρωσιν τοῦ χηρεύοντος Θρόνου, θά ἀπολύσωμεν προ-
σεχῶς σχετικὴν Ἐγκύκλιον, δι' ἧς θά καλῶμεν ὑμᾶς, ὅπως ἐκλέ-
ξητε κατὰ τὸν ὀριζόμενον ἐν αὐτῇ τρόπον τὸ κατάλληλον πρό-
σωπον, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ Θρόνου τούτου.

Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς, ἡ δὲ τοῦ Κυρίου χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλε-
ος εἶησαν ἀεὶ μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου,
τῇ 3ῃ Ὀκτωβρίου 2011.

Διάπυρος πρὸς Θεόν Εὐχέτης
† Ο ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Τοποτηρητὴς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου Κυρηνείας.

